Din Lumea Celor mici

I

"Grai de gând"

Din
Lumea
Celor mici

I

“Grai de gând”

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Din lumea celor mici/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-057-7
Vol
Vol 1 – 2015 – ISBN 978-606-775-058-4

821.135.1-93-1

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt Înainte

Inițial sub forma unui proiect, această lucrare şi-a aflat rostul în anul 2011, prin înfiinţarea unor scrieri în proză scurtă, uneori uşor rimată, dezvăluind o atmosferă de grădiniță, drept o introducere în lumea copiilor - urmând a se întocmi planşe şi tablouri, pentru texte (dar din păcate, nu a mai putut fi continuat proiectul stabilit). Astfel, „Din lumea celor mici” urma să-şi formeze, gradual, universul fără de care noi nu ne-am putea lipsi – căci privind prin ochii copiilor, ne revedem pe noi înşine.. drept ceea ce am fost.. cândva... Forma finală a cărții a cuprins-o anul 2014, cu superbele poezii de iarnă, ca o reamintire a dragului nostru Moş Crăciun...

Doresc să-mi exprim recunoştința față de copilaşii care mereu mi-au adus bucurie în suflet, dedicându-le această lucrare. Încă mai retrăiesc momentele copilăriei, în viața mea căutând mereu să împart un zâmbet în tot locul, fericit fiind de universul care mi se deschide zilnic în fața ochilor. Sper ca prin această lucrare să trezesc unor oameni aceleaşi sentimente nobile şi să le readuc aminte de inocența pe care am îmbrățişat-o cu toții în momentele copilăriei, dar şi o înțelegere a celor care mereu reprezintă viitorul: copiii. Astfel că această primă carte, va fi dedicată în special celor mici, drept o micuță incursiune în universul lor care ar putea avea conexiuni adânci cu ceea ce unii dintre noi, cei ajunşi la maturitate, am omis – o poartă spre sufletul nostru. Doresc de asemenea ca viitorii sau actualii părinți să caute o mai mare înțelegere a copiilor, educându-i astfel încât să aibă sădit în ei vlăstarul frăgezimii copilăriei, urmând a-l îngriji de-a lungul anilor, ca să rodească sufletul lor. Un adânc respect în special pentru mamele care cu adevărat îşi iubesc copiii!

Această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți incă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină frumusețea sufletească!

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

DIN LUMEA CELOR MICI

VOL. I

*** PARTEA I ***

“AMINTIRI”

Ah, dulce copilărie
Amestecată-n slove
Pe-o coală de hârtie!

Peste ani,
Voi reciti cu drag
Vremurile copilăriei:
Nemuritoare amintiri,
Perle prinse-n şirag,
Lucind ca soarele,
În miezul zilei!..

Nani, nani

I

Nani, nani, copilaş,
Stau de veghe, asupra ta,
Să-ți privesc chipul drăgălaş,
Şoptind lângă urechea ta:

Nani, nani,
Copilaş…
Nani, nani, copilaş,
Lângă tine am rămas,
Dulce pisoiaş!

Nani, nani, copilaş,
Petală de colțunaş,
Mama ta rămâne
Preț de-un ceas,
La patul tău

Şi apoi se duce-n lume
Să-ți aducă o steluță
Pe care-o va pune..
Chiar sub capul tău!..

Şi-ntr-a ta mânuță
Un sărut rămâne
Până dimineață,
Când mama revine
Să prindă steluța
Ce-ți veghease somnul
- Şi s-o ducă iar pe cer,
Către casa sa,
Să poată dormi şi ea!..

Nani, nani,
Copilaş…

Nani, nani
II

Nani, nani, pisoiaş,
Scumpul mamei, drăgălaş!..

Dragul meu pisoi,
Te privesc cu bucurie;
Ascuns între perne moi,
Eşti ca o bijuterie!

M-am găsit cu Zâna Bună
Şi mi-a dat de veste
Cum că sus, pe lună,
Printre astrele măiestre,
S-ar afla o cărticică
În care ți-e scris destinul;

Eu atunci, m-am bucurat
Şi-am atins pământul
Culegând o floricică;

Darul i l-am dat,
Zânei fermecate,
-        Iar ea, mulțumindu-mi,
A plecat,
Ascunzându-se în noapte!..

Nani, nani, pisoiaş,
Scumpul mamei, drăgălaş…

Nani, nani
III

Nani, nani, puişor,
Mama ta te leagănă
Şi-ţi şopteşte încetişor:
Puiul mamei, somn uşor…

Zâna Bună a plecat
Către lacul fermecat;
S-a ascuns, dupa o lună,
Să n-o vadă mândrul soare;

Nu voia ca el să ştie
Că plecase pe răcoare,
Lăsând treburile deoparte
Chiar în zi de sărbătoare
Şi s-o certe cu asprime
Pentru gestul de iubire.

Tu s-adormi, că mama-ți cântă
Despre tot ce-nseamnă viață
Cu-a sa voce blândă,
Înmuiată în dulceață
- Şi apoi, te-mbrățişează,
C-un sărut pe fruntea-ți mică,
Ca s-o simtă cum vibrează
La atingerea-i plăpândă;
Apoi, lângă pernă-ți cântă,
Pătrunzând, cu vocea-i blândă:

Nani, nani, puişor,
Mama ta te leagănă
Şi-ți şopteşte încetişor:
Puiul mamei, somn uşor…

Nani, nani
IV

Nani, nani, puişor,
Mama-i lângă patul tău,
Legănându-te uşor,
Ca s-adormi sub glasul său;

Vocea-i cristalină,
Floarea din grădină,
Înflorind sub lună plină;

Mâna sa gingaşă,
Rămurea cleioasă,
Atingând o liră fină.

Nani, nani, puişor,
Mama-i lângă patul tău,
Şi-ţi şopteşte încetişor:

Voi sta lângă capul tău,
Să mă rog la Dumnezeu
Să trimit'-un îngeraş
Pentru tine, copilaş!..

Nani, nani, puişor,
Îngeraşul vine –
Se dă jos din norişor
Ca să cânte, lângă mine;
Zboară peste dealuri,
Să-ți culeagă flori de vis
De pe-alte meleaguri
Şi grădini ca-n Paradis;

Zboară peste munții 'nalți,
Printre văi, amestecați,
Să găsească nestemate:
Perle albe, fermecate;
Va aduce praf de stele,
Scuturat din Univers,
Împletind visele tale
Cu al mamei vers…

Nani, nani, puişor,
Mama-i lângă patul tău,
Legănându-te uşor,
Ca s-adormi sub glasul său…

Nani, nani
V

Nani, nani,
Steaua mamii…

Vreau să-ți cânt în astă seară
Despre Zâna ta cea bună,
O craiasă, fermecată,
Născută sub clar de lună;

Mândra şade colo-n ceruri,
Printre stele minunate,
Povestindu-şi viața sa
Printre corzile de liră,
Născând note fermecate…

Viața ta e ca o stea,
Sclipind sus, pe bolta nopții,
Îmbrăcând lumina

Ca un strai de catifea,
Podoabă a frumuseții;

Tii! Crăiasa iți priveşte
Ochii mici, ca două stele,
Flori de gălbenele,
Licărind în miezul nopții!..

Nani, nani,
Steaua mamii…

Nani, nani
VI

Nani, nani,
Adormi în leagănul de vise,
Sub nucul cel bătrân,
Acolo unde florile, frumoase,
Se unduiesc în vânt,
La margine de drum!..

Nani, nani,
Adormi pe aripi de vânt,
Deasupra lacului
Unde salcia tremură blând,
Împletindu-şi ramurile
Către pământ!..

Nani, nani,
Adormi, sub cerul plin de stele
Unde Zâna Bună
Ţi-a făcut cunună;

Din mlădioasa salcie,
Ți-a luat rămurele
Şi le-a împletit
Cu praful din stele;

A chemat în şoaptă vântul
Ca să-i vină-ntr-ajutor
Să colinde tot pământul
După lacrimi de izvor
Şi să ia cununa,
Să o scalde-n flori,
Chiar atunci când luna
Îşi chema întruna
Soarele, din nori!..

Nani, nani,
Steaua mamii,
O să-ți pun pe cap cunună
Ca s-adormi, sub clar de lună…

Nani, nani
VII

Nani, nani,
Luminița mamii,
Răsărit de soare,
Petală de floare!..

Eu iți cânt,
Cu glasul blând
Ca o petală-n vânt
Şuşotind, înspre pământ;

Eu iți cânt cu duioşie
Ca-ntr-un susur de izvoare
Unde notele s-adună
Toate împreună
Într-a nopții feerie
Unde toți, cu bucurie
Vor s-asculte simfonie
De privighetoare!..

Nani, nani, steaua mamii..
Or să treacă anii
Şi-ai să ai şi tu copii
Să-ți aducă bucurii –

Să-i legeni cu duioşie,
Cântându-le cu veselie,
Şi-ntr-o clipă, să adoarmă
Între perne moi, de flori,
- Iar apoi, le cheamă
Zânele din basme,
Îngeri păzitori!..

"CURCUBEUL"

Dintre norii călători,
Răsăreau şapte culori;
Într-un ghem de vise,
Culorile desprinse
Se adunară toate,
Formând această carte.

Se revărsa Curcubeul,
Punte între Cer şi Pământ;
Citea o poezie iar, copilul,
La fiecare strofă,
surâzând...

Roşu

Prima culoare
Născută din curcubeu
Este Roşu;
Arde fără încetare,
Precum Focul Sacru
Adus din Ceruri
Spre Pământ,
De către îngeri,
Purtat..
Pe aripile lor, de vânt,
Şi-apoi, împrăştiat,
Să cuprindă lumea
În lung şi-n lat…

Ah, cât este de frumos
Tot ce Roşul a pictat!
În amurg, cerul,
Se-arată pretenţios,

Pân' ce-o lună, sângerie,
Se-oglindeşte, amețită,
Peste lacul fermecat
Ca şi o bijuterie
Făr' de-asemănare:
Un rubin, sublim,
Închis într-un inel,
Naşte-un anotimp de vară
Şi totul se schimbă;

Devine altfel!
Ca şi lanul de maci,
Unduindu-se în vântul căldicel
Pentru o vreme,
Dar încă persistând
Pe-o frunză ruginită
Într-o cădere lină,
Spre pământ,
Anunțând o toamnă
Ce avea să vină
În curând…

Oranj

A doua culoare
Născută din Curcubeu
Este Oranj,
Cu un ton mai greu,
În zori de zi,
Fără deranj,
Ridicând un soare…

Ah, ce de ispite
Naşte-n basme,
Dimineața
- Şi-ntr-acele clipe,
Fugărind fantasme,
Se iveşte ceața,
Prăvălind beteală
Într-un dulce-acrişor,
Soarele, zâmbind, îmbietor,
Într-o superbă portocală…

Culoarea se prăbuşeşte
Din vaza de cristal
A primăverii,
Iar mirarea se iveşte,
Când spre final,
Înfloriră merii…

Iaca, printre mici insecte,
-	Unele de-o şchioapă,
Repede se prind la joacă
Sub frunzele de cartof, cochete,
Spărgând plase de păianjeni
De parcă le-ar critica arhitectura,
Mergând ţanţoşi, hai-hui, întruna,
Dându-se cocoşi, dar făr' de pinteni…

Umblând de colo-colo,
Venise toamna
Cu repeziciune -
Şi nu privise dincolo
Spre gândăcelul rătăcit
Printre ramuri de alune;

Săracul Colorado
Pleca-n pustiul său,
Vestitul canion
Care mereu
Năştea legende,
Ca şi El-Dorado,
Însă doar malurile sterpe,
Păstrau secretul, în tăcere,
Până calul necheza
Şi-n zgomot surd, de flintă,
O piatră în cădere,
Zvâcnea-n ecouri…

Doar frunzele toamnei
Împrăştiate de vânt
Mai amintesc de vechile legende
Aromate de zgomotele flintei,
Amestecându-se cu jarul sobei,
Ici-colo… vreascuri, fumegând,
La fel ca răsăritul soarelui,
În diminețile boeme…

Galben

A treia culoare
Născută din Curcubeu
Este Galben,
Esență ruptă din Soare,
Lumină sfântă
Arzând precum o lumânare,
Purtând o rugăciune
Către Dumnezeu…

Prinsă-n razele solare,
Împrăştiind lumina,
Anunța o zi senină,
Pregătind o sărbătoare;
Rând pe rând, se-adună
Fel şi fel de viețuitoare
Căci Suflul Divin animă
O Natură, schimbătoare;
Mândrul Soare,
Iar zâmbeşte

-     Şi-n miezul zilei
Spre Pământ, priveşte;
Florile, de-ndată,
Prind culori
Şi-n parfumuri fine,
Fac furori.

Drăgălaşele copile
Le privesc,
Îmbujorate
Şi din când în când
Mai îndrăznesc
Să le strângă-n buchețele,
Cântând note fermecate…

Un galben pur,
Se amestecă-n tablou,
Când vine trista toamnă
Îmbrăcată-ntr-un furou,
Căutând pe vântul
Care iar rămase singur,
Pe aceeaşi bancă
Unde amintirile..

Ca şi frunzele,
Îl năpădeau… din nou…

Până şi copacii
Fremătau, îndureraţi,
Privind către fraţii
Care-au fost tăiaţi,
Însă în tristeţea
Proaspăt aşternută,
Toamna, aştepta, tăcută,
Galbenul care îi dase viaţă…

Verde

A patra culoare
Născută din Curcubeu
Este Verde,
Cu tonul său, rece,
Întinzându-se mereu
Peste tot Pământul,
Dându-i valoare…

Ah, draga natură,
Cum prinde viață
Când elixirul verde
O îmbrățişează!

Pletele, i le adună
În pâlcurile de verdeață;
Printre dealuri,
Iar, s-or pierde
Luând forme de fantasmă…

"Un smarald, în anotimpuri"
Ar fi fost un vrednic nume
Pentru elixirul veşnic
Care se aşterne-n lume,
Căci Natura ocroteşte,
Sub puterea sa imensă
- Şi tot ochiul o priveşte
Răsărind, din ceața densă…

Verdele stăpânitor
Se laudă mereu,
Cu primăvara,
Fremătând, încetişor,
Atunci când vântul
Îşi ține-n brațe iar chitara,
Cutreierând pământul…

Albastru

A cincea culoare
Născută din Curcubeu
Este Albastru,
Îmbrăcând în mantia divină
Cerul 'nalt, impunător,
Izolându-se deasupra tuturor,
Meditând asupra veşniciei,
Ca un adevărat sihastru…

Deşi albastrul rece
Pare un asupritor,
Este doar o combinație
Dintre prinț şi cerşetor…
Nimeni în visare
Nu poate întrece
Pătura de nori,
Nici în timpul care…
Ploaia, se revarsă
Dis – de – dimineață,
Vara,

Împrăştiind în jur…
Parfum de flori…
Şi doar seara
Rămâne singur,
Fără de soarele
Ce îi scaldă veşmântul,
Dar în schimb…
Avea o lună plină,
Oglindindu-se, ispititoare,
De-a lungul mării,
Cu voalurile sale fremătând,
Sirenă gingaşă, chemând corăbii,
Din depărtare…
Dimineața vine,
Iar steaua dimineții
Se ascunde-n cer albastru,
Plină de timiditate;
-       Dar natura sa, divină,
Încă mai rămâne…
Închistată,
În câmpia de-alabastru
Pân' ce primul val,
O desparte-n spume,
Aducând la mal
Algele brune…

Indigo

A şasea culoare
Născută din Curcubeu
Este Indigo,
Copiind fidel, pătura de nori
De peste dealurile-abrupte,
Cu zeii amenințători
Spre cei ce cutezau
Să îi înfrunte…

“Opreşte-te, nebuno!”
Țipă nădăjduit, pământul,
Când ploaia se-ntețise
Udându-i iar veşmântul,
Apoi, i-l şifonase
În descărcări aiurea
De fulgere promise…

Culoarea dură,
Împrăştiată în văzduhul umed
Îi dădea regescul rang
Fiecărui tunet;

Fum şi spumă…
Atât rămâne
Într-un ton de indigo
Amestecat printre ruine
- Şi doar glasurile corbilor
Se-aud vibrante,
Din depărtări,
De parcă morților…
Acolo, la morminte
Le e dor
De-un buchet de flori…

Dar… totul trece…
Este… schimbător
Chiar şi indigoul care…
Pesemne… vrea să plece,
Ascunzându-se-ntr-alt nor…

Violet

Ultima culoare
Născută din Curcubeu
Este Violet,
Ascunzând sub voalul său
Esența florilor de liliac;
Înflorite,
Stau tăcute
Sub mantia nopții,
Ascultând, smerite,
Triluri de privighetoare…

Secretul, se stinge
Sub privirea umedă:
Roua dimineții,
Care le cuprinde;
Clipele-ntr-un neant,
Repede, alunecă,
Desluşind pe rând
Slovele de aur
Din cartea vieții

Iar vântul…
Geme, blând;
Sus, pe cer,
Mândrul faur,
Dă semne de izbândă
De prin nori sălbatici
Căutând o clipă-n care…
Un fulger, să-l aprindă
Închegând în violetul fraged
O furtună, peste munții trainici…

Stând precum o fortăreață
Vârfurile împietrite
Se amestecă în ceață,
- Iar vântul, într-un urlet
Se înalță, tot mai sus…
Asta… până primul tunet
Îl fărâmițează,
În lacrimile toamnei…

Grai de gând

(2014)

***

POEZII PENTRU COPII
VOL. I – GRAI DE GÂND

***

*** PROLOG ***

Precum marile poveşti
Încep cu „a fost odată”
Şi-acum tânăr, parcă eşti,
Cum nu ai mai fost vreodată,

Tot aşa, povestea noastră,
Se deschide, dintr-o carte,
Ca o pasăre măiastră
Care-n zborul său desparte

Lumi de vise, desluşite,
Din peceți de gânduri rupte,
Prin viu grai, împărtăşite,
De pe stâncile abrupte

-       Unde pasărea măiastră
Tot se pierde, făr' de margini,
Pe sub zarea cea albastră,
Răsfoind a noastre pagini,

Cum nici n-ai visat, vreodat',
Când copil erai, spunând:
“Ştiu şi eu c-ai fost odat',
Ca şi mine, grai de gând!..”

Cu primul fulg

Şi ca-n orice povestire
Care mintea, ți-o cuprinde
Cu mister şi prevestire,
Când lucirea, îşi desprinde,

Se făcea că într-o iarnă..
Viforul, se întețise,
Ca pe-aripele-i, să cearnă
Fulgi hoinari, căci amețise

De atâta preumblat,
Într-a lumii cercetare,
Pân'-ajunse cole'-n sat,
Rupt de-a vremii cumpătare;

- Ori aci, dacă ajunse,
Tot îşi caută, de-o vreme,
Locuri reci, pe un' şi-ascunse
O comoară, mai devreme,

Pe când gerul îngheţase
Totul, în suflarea sa,
Ca-ntr-un vis ce se-ndreptase
Să cuprindă-n mintea ta

O fărâmă de lucire,
Încleştată-n taina vremii,
Ca o dulce nălucire
Prinsă din veşmântul iernii:

Doar un fulg, fără de nume,
Vrând îndată să-şi revadă
Alt hoinar, orfan de lume,
Împreună, ca să cadă...

Pe cărări

Tot acolo, pe-un' s-ascunde
Luna, sub puterea ceții,
- Care-n taină, tot pătrunde
Lunecos tărâm al gheții,

Când s-agită în neştire
Suspinările de viscol,
Ca-ntr-a noastră povestire
Care lumii, dă ocol,

S-aud câinii, care latră
Câte-o umbră pe la garduri,
Iară corbii, strânşi în şatră,
Se sfădesc, cu-aripe-n falduri...

Ori din larma lor, pesemne,
Se desprind nălucitoare
Luminițe-n ceruri, semne,
Clipe-n vise, ghicitoare,

Căci din caierul de vremuri,
Iarna-n treacăt, îşi desprinde
Câte-o zbatere din ramuri,
Printre țurțuri, de-şi cuprinde

Alte vise, ce-i adună
Fulgi, prin pletele-i bogate,
Chicotind sclipiri sub lună,
Revărsate peste sate,

Pe-unde urmele se prind
Ca-ntr-un foşnet de visări,
Când de doruri, se aprind
Zurgălăi, topind cărări...

Împletiri

Şi ca-n orice povestire
Care-n tâlcu-i, îți cuprinde
A ta minte, pe neştire,
Pe rând, ochii, de-ți aprinde,

Ca-ntr-un ceas, lucirea lunii,
Peste ghețuri, oglindiri
Ce-şi aduc în dar, spre unii,
Un noian de amintiri,

- Parcă-n pieptu-ți, de răzbate,
Sub îngemănări de gânduri,
Lumea-ntreagă, de-ți străbate,
Printre stele prinse-n rânduri,

Slove aşternute-n şoapte,
Ca sclipirile-n nămeți,
- Tocmai pe la miez de noapte,
Printre pomii cei semeți,

Aşternând fantome-n umbre,
Aruncate dinspre ramuri,
Năluciri, prin locuri sumbre,
Din sclipiri de vise-n geamuri,

- Se făcea-n povestea noastră,
Că se-oprise, pe o vreme,
Gând spre sania măiastră,
Pe-unde raza lunii geme

Dulce viscol, sub alint,
Împletind nămeți, de zor,
Reni cu mantii de argint,
Ca-ntr-un vis lunecător...

În văpaie

Oare vremea-şi drămuieşte
Aspre clipe-n cercetări,
Când un viscol, chibzuieşte,
Cum să treacă prin cărări,

Cu potopul lui de fluturi
Îngheţaţi, ca firea lunii,
Prin troiene, armături,
- Iară lupii, ca nebunii,

Să tot urle-a depărtării
Crâncene hotare-a gheţii,
Dinspre codru-a deşertării
Ceasuri aspre-n care bieţii

Se adună peste dealuri,
Pe-unde dor sfâşie vântul,
- Când sub nori, întinse-n voaluri,
Stele-ndată-şi varsă cântul

De oglinde peste-a lumii
Gemănări de gânduri frânte,
Care-n taină, dintr-a vremii,
Raze-nchid, într-a ta frunte?

- Că-ntr-o clipă, parcă-ți zboară,
Zurgălăi, pe la urechi,
Când din sanie scoboară
Două umbre, în perechi,

De se-ndreaptă spre odaia
Ce-n lumine îşi atârnă
Mândrul brad, arzând văpaia
De Crăciun, c-un vis de iarnă...

Întâlnirea

Ori, precum vă spusei, gândul,
Torcea umbre-n firipare,
Precum viscolul, gemândul,
Zbătea crengilor crăpare,

Vis fugar, din lună rece,
Scoborând din coarne, renii,
Dintr-o rază care trece,
Împletită-n caier, vremii, -

Şi-n veşmântul de atlaz,
Clopoței de-argint, să sune
Fulgi ce-ngheață pe obraz,
Când deodată, parcă spune:

„Ho, ho, ho!.. Venit-am eu,
De prin iastă lume largă,
Tot cu drag de sat, mereu,
Cu o sanie ce-aleargă

Ca şi gândul, către lună
Şi ‘napoi, ca o nălucă,
Când pe toți, de vă adună,
La umila-i bojdeucă,

- Ca şi clipa-n miez de noapte,
Înaintea-i, de-şi petrece
Vise scoborâte-n şoapte,
Dintr-o iarnă care trece,

Iară voi, m-ați aşteptat,
Tot cu drag, ca altădat’,
Când o vreme-am înnoptat
Dup’-atâta colindat!..”

Moş Crăciun

Pe când uşa se deschide,
Scârțâind în prag omătul,
Din lucire, de-şi divide,
Frânta umbră, de-a-ndărătul,

Ochii li s-aprind pe loc,
Cum cărbunii arşi de viscol,
Sar în cer scântei de foc,
De dau lumii rotocol,

Înroşind clipele vremii,
Ca-n veşmântul plin de nea,
Un' pe-un umăr, sac cu premii,
Taine-ascunde-n catifea -

Şi surâde-ndată, moşul,
Printre munții ‘nalți, cu barbă,
Ce-şi încheagă lunecuşul,
Peste frunte, când să soarbă

Vise-amestecate-n plete,
Despletind noian de gânduri,
Scotocidu-i prin sipete
Năluciri de vremi în rânduri,

Cu zorzoane-n cănăfiori,
Încleştând cintură-n lacăt,
Pe la mâneci, gălbiori,
Bumbi ce sună parcă-n treacăt

Cum că Moş Crăciun sosise,
Într-o iarnă ca-n poveşti,
Când şi gându-ți poposise
Printre vise, la fereşti...

Lângă brad

De s-au strâns cu toții, roată,
Lângă falnic brad, sclipind,
De Crăciun, să le socoată
Clipe vesele, plutind,

Ca-ntr-o tainică spovadă
Peste-a firii mângâiere,
Căutând mereu dovadă,
Vis de-a vremii văpăiere,

N-au uitat nicicând cum moşul,
Străbătut-a cale lungă,
Căutând de zor, lăcaşul,
Pe-unde trebuia s-ajungă

Şi să-mpartă tot ce are
La copiii ce-l aşteaptă
Lângă brad, pe înserare,
La fereşti, de se îndreaptă,

Tot privind în depărtări
Cum lumine pier în umbre,
Viscolind mereu cântări
Din luciri de uliţi sumbre,

Ori din ţurţuri, iscodire,
În castele prinse-n streşini,
Cu visări şi-mbrobodire
De luceferi mici şi galbini

Cari îndat′ parcă îşi varsă
Raze din blândeţea nopţii,
Peste mantia cea arsă
De podoaba dimineţii...

Amintiri, la gura sobei

Câta murmur, în văpaia
Prinsă-n treacăt, la fereşti,
Când se împle-ncet odaia
De-amintiri copilăreşti,

După clipe de hodină
Ce torceau în gura sobei
Câte-un vis, care te-alină,
De ambrozia, i-o bei!..

- Şi în larma lor, se frâng,
Din scântei ce se ridică
Cu aromele din crâng,
Că scâncea - la o adică -

Vreun cârcel de rămurică,
Desprinzându-se de lume
Ca un cânt de păsărică,
Parcă tainic, vrând a spune:

"Veniți colea, lângă mine,
Să-mpletim în visul iernii,
Printre muguri de lumine,
Un veşmânt - c-or trece anii

Şi ne-om pierde pe cărări,
Care-n rosturi, ne-a cuprinde,
Tot cu stele-n depărtări,
Prin troiene, când s-aprinde

Câte-o lacrimă-′ngerească,
Strâns′-a vremii fericire,
Clipa noast', copilărească
Să devin′-o amintire!.."

În brațe la moşul

Când bătrânul îi priveşte
Cum se strâng cu drag, la pieptu-i,
Mângâindu-i, le vorbeşte
Blând, cu duhu-i, înțeleptu-i:

„Ori voi, moşului, de-ați spune
Câte-o dulce poezie,
Jucării, în dar, v-o pune,
-       Şi-n ceas bun, ca să vă fie

Bucurie scrisă-n vremea
Care tainic, v-o-nchega
Amintirea-n urma mea,
Vise, de v-a dezlega

Să priviți, cu har în inimi,
Ale lumii, scăldătoare
Raze blânde-n înălțimi
Şi de viață, dătătoare,

Ca şi altora, să spuneți,
Că de-or fi copii cuminți,
Adunați sub brăduleți,
Din lucirea firii-n minți,

Tot a lumii, trecătoare
Şi de-a pururi, scrise slove,
Da-vor taine făcătoare
De minuni, din voci suave

Care-n murmurarea lor,
Scaldă chipurile voastre,
Îndreptate-n lumea celor
Zboruri fragede, măiastre!.."

Vis de iarnă

Ah! Mi-aş strânge, pe alocuri,
Câte-o frunză înghețată,
Ridicându-mă pe tocuri,
Să mă las pe-un gând, purtată,

- Şi mă-ncongiur, pe neştire,
Într-un fulg, care cădea,
Lumii-ntregi, de-i da de ştire
Tainic vis, după perdea,

Căci din dulcea-i ploconeală
Către fragedul pământ,
Pe-unde-o frunză-n hârjoneală,
Se-ncleşta, cu legământ,

Se topeau ş-a mele clipe,
Cari de-o vreme, se tot prind,
Înghețând cristale-n ape,
Vis de iarnă, să cuprind…

Fulgii

Ceru'-şi scutură podoaba,
De îmbracă în argint
Lumea cari se stinge-n graba
Clipelor ce-şi farm'-alint,

Căci sub clopoței din picuri,
Se aruncă-n toropeală,
Înghețând cu nori ce-n pâlcuri,
Se tot prind în hârjoneală

- Şi aşa, pluteau prin lume,
Oglindiți, pe calea lor,
Tot strigându-se pe nume,
Într-un vânt şuierător...

Rând pe rând, parcă s-aştern
Ca statuile din ramuri,
Ş-al lor imn, răzbind etern,
Cu cristale, pe la geamuri.

Destrămare

Oare iarna, de mi-ar spune,
Cum în treacăt, îşi destramă
Câte-un fulg, pe sub maramă,
Înspre cazne, de-l supune,

Cu-a sa dulce amăgire,
Troienind cărări, cu jale,
Lăsând lumea-n pribegire,
Înghețată-n ramuri goale,

Aş mai prinde eu, vreo taină,
Din hârjoana scuturării, -
Umbră-n goana disperării
Vreunui iepuroi cu haină,

Ori.. lucirea înghețată,
Aruncată printre urme,
De la pieptu-i, ațâțată,
Aspru viscol, să o scurme?..

Stăpânitorul

Pe zăpada unde bradul
Îşi aşterne-a umbrii fală,
Aşteptându-şi camaradul
Îmbrăcând veşmânt de gală,

Sfadă mare, se porneşte,
Căci un biet croncănitor,
Peste-o cioată, stăpâneşte,
Ca un mare domnitor..

- Şi cum da el din aripe,
Ori din ciocu-i, blestemând, -
Sânta pace, de ş-o rupe,
Ca un viscol viu, gemând,

Bradu'-şi scutură o pleată,
Fluturând din țurțuri, spadă,
Aruncându-şi umbre-n ceată,
Într-un murmur de zăpadă!

Goană de umbre

Pe uliţe bate-un crivăţ,
Gonind umbre deocheate,
Dintr-al fulgilor dezmăţ,
Spre oglinzi întortocheate;

Ori de aspra lor osândă,
Se tot prind zdruncinătoare
Crengi care tot stau la pândă,
Peste voci patinatoare,

- Căci sclipeau urme de sănii,
Care-n goana lor prindeau
Şuierări de bâzdâgănii,
Când la vale, se pierdeau,

Cu aceleaşi umbre-n chingi,
Socotindu-se prin garduri,
Mestecând ogheal de fulgi,
Crengilor de peste ziduri.

La fântână

Când troienele s-adună,
Colo-n vale, la fântână,
Luna-şi 'nalț'-o căpățână,
Vrând să spuie “Noapte bună”,

Că-şi închide nori în urma-i,
Sub o pătură de nea
Ce-n oglinde, parcă bea..
Fulgii prinşi ades, din turma-i,

- Şi tot şuieră, de-o vreme,
Crivăț hâtru, care-şi lasă
Câțiva pomi, străini de casă,
Strânşi sub dealul care geme;

Da' nu fie cu bănat!
Umblă iar, fantome, noaptea,
Când pe coama-i, se proptea..
Murg la sanie prin sat...

Sărmanu' iepur

Tot de lună, deocheat,
Parcă n-are-astâmpărare!
Urcă-n umbre-un urecheat,
Lipa-lipa, pe-o cărare!..

Da′ îşi caută-n zadar,
Câte-un loc, să se ascunză
De fantasme-n lampadar
- Ce pe seama lui, s-amuză,

Când îi saltă-n geamăt, monştri,
De prin namile-agățate
Din troiene – pe-un′ pedeştri,
Suliți zvântă-n roți dințate,

Când vuieşte valea-ntreagă,
Strânsă-n murmurul năprasnic,
Luna, de-i pierea, beteagă,
'Scunsă-n crivățul năstruşnic.

Hămesiții lupi

Prin tărâmuri înghețate,
Când urechile ți-astupi,
S-aud plânsete de lupi,
Înțesând pustietate;

Ştiu că frica te cuprinde
Şi-n zadar îți duci o mână
Înspre inima ce-ți mână, -
Nărăvaşă – când te-aprinde

Ca o faclă dus'-a vremii,
Să te pierzi sub aspru viscol,
Dintr-al codrului ocol,
Ce te zvârle-n gheara iernii. -

Cu sălbateci, după tine,
- Goana lor, pe urma ta, -
Teama-n pieptu-ți, parc'-ar sta,
Flămânzind, când te reține…

Făpturile zăpezii

Când făpturile zăpezii
Ne păzeau ograda noastră,
Iscodeam pe la fereastră,
Ațintiți spre maidanezii

Cari de-o vreme-şi perindau
Falsul urlet înspre garduri;
Poticnindu-se-ntre flenduri,
Cheag de viscol, îngânau,

Tot crezând c-or să pătrundă
Spre cotețul ars de vremuri,
Ce s-ascunde pe sub ramuri,
Ori plăsele ce-l înfundă.

Da nu-i bai! Că au putere,
Leii noştri mioritici,
Fugărindu-i pe eretici!

Lumea unui bulgăr

Prinzând trup, sub voal de nea,
Se rostogolea, hoinarul,
Cuprinzând, din iarna grea,
Fulgi orfani, să-şi cearnă darul:

La copii, îndat’, averea-i,
Bucuria ‘sufleţirii
- Că din ochii lor, cereai,
Vechea taină, azvârlirii,

Când în mâna-ţi, călduroasă,
Trupu-i strângi, scăldând în aburi
A ta minte, sâmburoasă,
Suspinarea, de prin scorburi,

Ori doar lumea-i, când topeşte
Câte-o murmurare rece
Întru goana-i, de-ţi răpeşte..
Dulcea-ţi clipă, care trece...

La patinoar

Luna-n vis, şi-aruncă facla
Peste lacul înghețat,
'Năbuşind oglinzi în pâcla
Care lesne-a săgetat

Câte-o dulce scăpărare
Din lucirea-i necuprinsă,
Printre umbre-ntr-o cărare
De-amintirea sa, desprinsă:

- Se făcea că-n miezul nopții,
Când spre lacu-i, să se plece,
Se-adunară iar, cu toții,
Pe sub strălucirea rece,

Cu ghetuțe despicate,
Scrâşnind urme pe oglinzi,
Printre stele-ntunecate,
Tainele, să le cuprinzi!..

Săniuța

Iaca zboară, năzdrăvana!..
Făr′ de-aripe-n flăcăruie,
Nori îşi prinde-n caravana
De nămeți, în cer să suie!..

Da′ şi îngerii, scoboară!
Chiuind, pe-un vârf de deal,
Se-aruncau pe sănioară
- Şi-ntr-al iernii vis real

Veselia.. îi pătrunde,
Când în goana lor, nebună,
Geana soarelui s-ascunde,
Despletind din caier, lună…

- Lună dalbă, care zboară,
Peste vârfuri, năluciri,
Ca şi mândra sănioară,
Împletită-n străluciri!..

Cotoarba

Din coclauri, adunată,
Blestemând mereu un nume,
De cojoace, îngreunată,
S-aşternea-n întreaga lume.

Uneori, căta hodină
La o margine de codru,
Lângă ciori care se-nchină
Sub statui sculptate-n cedru;

Alteori, îşi asmuțea
Câte-un crivăț, prin hârtoape,
- De înghețu-şi întețea,
Satu'-n treacătu-i, să-ngroape!

S-amăgea, hidoasa babă,
Tot 'cercând ca să răpuie
Câte-un fum, dintr-o cocioabă,
Sub veşmânt, să-i mai rămâie!..

Sfârşit

Cuprins:

PARTEA I

PARTEA a II-a

"O carte dedicată în special celor mici,
drept o micuță incursiune
în universul lor
care ar putea avea conexiuni adânci
cu ceea ce unii dintre noi,
cei ajunşi la maturitate, am omis
– o poartă spre sufletul nostru. !.."

"Grai de gând"

ISBN G 978-606-775-057-7

